

Motto:

*Komu se málo odpouští,
málo miluje.*

(Lk 7,47)

Vážení přátelé,

Do úvodníku tohoto čísla jsem se rozhodl zařadit článek paní Zuzany Fojtíkové zveřejněný v posledním čísle časopisu Rodina a škola. Píše:

"Na prvním stupni základní školy jsme měli spolužáka Tonda, který měl oproti nám ostatním jedno obrovské privilegium: jakmile začalo jarní tání nebo přišla velká voda, nemusel do školy. Bydlel na samotě za řekou a jediná volná cesta přes splav byla zatopená. Samozřejmě, že jsme mu to tenkrát všichni záviděli. Po čase se ale ukázalo, že to zas taková výhoda není. Obzvláště, když byl rok 'bohatý' na záplavy a Tonda (ne zrovna úspěšný žák) pak musel dohánět zameškané učení. Ve třetí třídě už očividně nestačil.

'Musíme Tondovi pomoci,' prohlásila jednoho dne paní učitelka a významně se rozhlédla po lavicích: 'Potřebuji někoho, kdo na něj bude dávat pozor.'

Jako na povel se zvedl les rukou. Téměř každý z nás si chtěl 'zahrát na učitele'. Paní učitelka nás přelétla pohledem, téměř bez povšimnutí přešla jedničkáře a z celé třídy si vybrala droboučkou Janu, která sice neměla špatné známky, ale zdaleka nepatřila k nejlepším. V duchu jsem se cítila dotčená: 'Jak ji mohla vybrat? Vždyť češtinu umím mnohem líp a na vysvědčení jsem měla samé jedničky!' Ale protože Jana byla moje kamarádka, 'křivdu' jsem brzy spolkla.

ROČNÍK IV.
23. února 1997

6

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Každou přestávku se Jana skláněla nad Tondou. Někdy trpělivě vysvětlovala slovo za slovem, jindy mu rozčileně vytrhávala sešit z ruky. A Tonda kupodivu poslušně naslouchal a znovu a znovu přepisoval chyby, ačkoli by ho k tomu předtím nikdo nedonutil. 'Jak je to možné?' říkala jsem si tenkrát nechápavě. Jak čas plynul, pochopila jsem. Jana si totiž nehrála na paní učitelku, což by nepochybně dělal mnohý z nás jedničkářů. Ona poznala, jaké to je, když člověku něco nejde lehce. Chtěla a dokázala Tondovi doopravdy pomoci. A tohle umění většinou nezáleží na tom, co máme v hlavě, ale co máme v srdci. To tehdy věděla i moudrá paní učitelka."

Tato úvaha se mi velmi líbí, protože má co říci i v souvislosti s postním obdobím. A pro pořádek: že sami poznáte, které události evangelia se uvedené příhoda velmi podobá?

Žehná vám Jiří Kaňa, farář

(12) Znamení - AMEN

Jistě dobře znáte v Májovkách používané závěrečné slovo indiánské řeči takové to HOWGH. (Domluvil jsem. Stojím za tím. Končím. Slovo má další.) Hebrejci, tedy staří Izraelité, toto nepoužívali. Měli jiné slovo. Toto slovo je nám velmi známé. My ho dnes vyslovujeme v češtině: AMEN. Jistě není to původně české slovo. Ale do našeho jazyka již jaksi patří. A zvláště v liturgii, tedy ve mši svaté a v modlitbách církve, ho často používáme. Má totiž veliký význam. Kdybychom toto slovo chtěli přeložit, tak bychom asi řekli: "OPRAVDU," "VĚRU," "TAK JE". Ve Starém Zákoně ho používali lidé na vyjádření souhlasu s řečí někoho jiného. Není to jen jakýsi prostý souhlas. Asi tak jako to naše: "Tak já proti tomu nic nemám." AMEN znamená víc. Znamená to přivlastnění si řeči druhého. Asi tak: "Stojím za tím tak, jako bych to řekl já. Moje řeč." V Novém Zákoně se slovo AMEN používá také na vyjádření toho, že Bůh je věrný. On v Ježíši Kristu vyslovil svým zaslíbením "AMEN," a tím je dovršil. Dokonce ve ZJ se Ježíš Kristus sám nazývá tímto slovem. On je totiž tím nejvěrnějším zaslíbením Božím (Zj 3,14). V Evangelích používá Ježíš Kristus často toto slovo, aby zdůraznil pravdivost a závažnost svých výroků (Mt 18,18).

Toto vše a ještě možná víc vyjadřuje slovo AMEN. My ho často používáme. A každé naše vyslovení tohoto slova by mělo odpovídat významu, který má. Ten význam je stále stejný. Svým "amen" dotvrzují souhlas s tím, co jsem řekl (na konci modlitby). Vyslovují důvěru v Boha, který je tím nejvěrnějším. A také se svou plnou vahou, tedy vahou celého svého JÁ, stavím za slova, která jménem církve vyslovil ten, který vede modlitbu.

Tedy naše AMEN musí znít. Pokud tomu tak není, tak to o čemsi svědčí. De-facto každá naše modlitba (aspoň společně vyslovená) končí tímto slovem. Každá aklamace tím končí. A každá doxologie. Tedy, když někdo z nás při modlitbě řekne: skrze Krista, našeho Pána, tak tam automaticky patří AMEN.

Otec Miroslav Šudoma

Výlet ministrantů

Sešli jsme se na hlavním nádraží, nastoupili do vlaku směřujícího do Liberce a dojeli přes Ústí nad Orlicí a Letohrad do Jamného nad Orlicí. Ubytovali jsme se v jedné tamní chatě a po večeři jsme šli spát. Druhý den ráno, hned po snídani, jsem vyrazili na túru. Nejdříve jsme šplhali asi tři kilometry mírným stoupáním do kopečka, jenž se jmenoval Suchý vrch (995 m n. m.). Zde jsme se posilili z vlastních zásob a pokračovali po červené turistické značce. Ačkoli vedla přímo dolů ze svahu, lyžařská stopa ji serpentýnami křížila. Jelo nám to všem dobře - až ke třetí zatačce. Ta se stala pro mou lyži osudnou. Zatačku jsem nevybral a vletěl jsem do stromu. A už jsem měl zlomenou lyži. Musel jsem si tedy sundat lyže a pokračovat dál pěšky. Marabu mi dal klíč od chaty a Vojta mapu. Chtěl jsem vyrazit, když tu vidím, že po cestě jde Prokop s běžkami v náručí, jedna kratší než druhá. Tak se ke mně přidal, rozloučili jsme se s ostatními a šli jsme pěšky do chaty. Ostatní zatím pokračovali po červené značce na Boudu (963,2 m), kde byl starý bunkr. Odtud jeli do chaty. Já a Prokop jsme tam už byli asi hodinu. Všichni se převlékli do suchého a po večeři se šlo spát. A poněvadž někteří celý den "otravovali", byla obnovena ANCK (Artušova noční cestovní kancelář), na kterou Mates, Doktor a Francek jistě rádi vzpomínají.

V neděli po mši jsme nastoupili s běžkami do autobusu a jeli jsme do Čeňkovic. Pět odvážlivců, mimochodem i já, se vyvezlo velkým vlekem (938 m dlouhým) na Bukovu horu (958 m) a pak se z pěkného kopečka svezli na Jeřábku (898,7 m), kde počkali na ostatní, kteří se tam vyvezli malým vlekem. Odtud se šlo, samozřejmě na běžkách, přes Hvězdu do Jamného, kam dorazili poslední členové výpravy již za hluboké tmy.

V pondělí ráno si všichni sbalili spacáky, nazuli běžky a šli ven, kde se pořádaly závody ve slalomu. Zvítězil Drc. Já jsem byl druhý a jako třetí se umístil Filip K. Ve 13 hodin jsme se odebrali do Jablonného nad Orlicí na vlak a jeli jsme domů.

Bob

Rozhovor s Otcem Jiřím Rousem

První otázka, která mě napadá - Každý hledá na Romech odlišnosti. Mě by zajímalo, co s nimi máme společného?

Samozřejmě to jsou lidé jako my - to je nejsilnější společný znak a zároveň jejich největší frustrace. Oni nejsou milováni, to je trápí. Na mém prvním setkání s romskými dětmi (vyprávěl jsem jim příběhy z Bible a prohlíželi jsme si obrázky) se mě jedna asi sedmiletá holčička zeptala: "Pane, proč vy nás nemáte rádi?" Tohle je jejich největší frustrace, ať tomu říkáme jakkoliv - být nepřijat, být nemilován. Touží po úctě, po lásce, jsou rádi, když jim vykážeme, když od nich něco potřebujeme.

Jaké hodnoty Romové vyznávají?

Těch je hodně. Mezi nejdůležitější hodnoty patří rodina, láska v rodině, zdraví. Mají také velkou touhu po úctě (příslíví: "Jestli jsem člověk, dej mi úctu, jestli jsem pes, dej mi pokoj.").

Když s Romem jednáme jako rovný s rovným, je to polovina úspěchu - jsou pak pohostinní, laskaví. Další hodnotou je hmotná úroveň (podobat se nám, bílým), fyzická síla a sexuální život.

A co obecné vnímání dobra a zla?

Mají svět rozdělen na dvě kategorie Rom x Gádža (to jsou všechny ostatní rasy).

Někteří myslí, že "Romům sam Pan Boh dovolil kradnout." Mají jiný vztah vůči nám a jiný uvnitř komunity - lhát, krást, pomáhat, zastat se, ukrýt - platí jiné zásady uvnitř a jiné vně. Odborníci se domnívají, že se jedná o důsledek kastovního přetrvávající dodnes.

Svědění je skutečnost, která je velmi ovlivněná výchovou. Jestli mně někdo od narození bude říkat - nezlob, nebo Tě dám gádžovi - tak dítě od malička vnímá svět takto dvoubarevně a vidí, že to, co je dovoleno vůči jednomu, není dovoleno vůči druhému a je to pro ně samozřejmé. Jestli je někdo můj nepřítel, tak vůči němu je dovoleno všechno.

Příklad:

Nedávno byl jeden Rom z Brna v dálniční restauraci a přišli k němu francouzští Romové a nabízeli mu zlaté prsteny po dvou tisících

korunách. Jemu se líbily, tak vybíral a vybíral a potom se romsky zeptal, který by mu radili a kolik by stál. Ti, jak uslyšeli romštinu, se zarazili a řekli: "Tobě ho neprodáme." On byl šokovaný, nechápal proč, že peníze má a prsten by chtěl. Oni se jenom "zaksichtili" a řekli: "To je jenom pro gadže." To zlato byla jen mosaz.

Mají to povědomí, že co je dovoleno vůči gadžům, to Rom Romovi nesmí udělat.

O Romech se tvrdí, že mají jakousi přírodní víru v Boha. Jakou máš zkušenost s jejich představami o Bohu?

Romové jsou katolíci. Všichni mají křest v katolické církvi, všichni jsou věřící, ale život s Bohem prožívají úplně jinak. Boha se bojí, mají z něho strach, protože trestá. Viděl jsem Romy, kteří se hluboce modlí. Říkají: "Máme Boha v srdci, nepotřebujeme kostel. Kostel je pro gadže." Je to proto, že mají z našich kostelů špatné zkušenosti s přijetím.

Jak je to s Romy a jejich vztahem k Panně Marii?

To je jedna z věcí, na které se dá budovat. Cítí to hluboce, přestože to není teologicky zakořeněné. Mají ji rádi a ona je chrání. Několikrát jsem se setkal se situací - v rozhovoru se členy jiných církví, po dlouhé přednášce o Bohu, o víře se otec rodiny zeptal, jestli uznávají Pannu Marii. A často tento svůj vztah k Panně Marii hájí.

Na dětských mších v našem kostele lze v prvních lavicích vidět romské kluky a holky společně s "vychovateli". Můžeš nám něco říci o tomto záměru?

Zatím ještě není přesně definovaný, není zcela systematický, ale je zde dána dobrovolná možnost pravidelné účasti na bohoslužbách - aby poznali, že to není otrava, že to je dobré a že oni sami z toho mohou mít pozitivní zážitky a zkušenosti, že je nikdo z kostela nevyhodí, že jsou tam taky doma. Další věc je, že ve středu chodí, ale ne v neděli, takže na tom budeme v budoucnu muset ještě pracovat, ale to není první bod programu. Důležité je, že poznávají liturgii - učí se odpovědi, mají trochu problém s češtinou, a tím i s porozuměním textům. Pokud chceme, aby z nich byli víc než jen pokřtění katolíci, tak je účast na bohoslužbě pro ně nutná.

Máš nějakou zpětnou vazbu - jak to přijímají lidé z farnosti?

Pozitivní ohlasy jsou a ti, kteří mají námitky, za mnou nepřišli, ale předpokládám, že existují. Lidé romské děti přijímají, občas jim něco dají, nabídli jim, jestli nechtějí zpívat.

Myslíš, že by romské děti mohly časem přitáhnout do kostela i rodiče?

Pokud se tohle nepovede, tak to bude všechno k ničemu. Snažíme se, aby nás rodiče aspoň tolerovali, aby nám byli naklonění a aby se dali na naši cestu, to by bylo ideální. Ale k tomu bychom potřebovali nějaké zachytivé společenství, kam by mohli docházet, kde by se dělalo něco, čemu oni rozumí a co je baví. K tomu by bylo třeba víc spolupracovníků, větší vstřícnost ve farnosti. To by bylo velkolepé. Oni jako jednotlivci nebudou dělat nic, je potřeba, aby jsme zachytili celou velkou rodinu, ale od toho jsme daleko. To je vize budoucnosti, až ta práce bude víc systematická.

Jak by mohli pomoci farníci?

Existuje poměrně živé romské společenství v Bratrské jednotě baptistů, dosáhli toho tím, že také začínali od dětí, a ty později začaly přitahovat i rodiče. V té menší církvi, kde je víc lidského tepla, větší možnost komunikace a užší lidské vztahy, se takhle něco dalo vybudovat. To je u nás možné v případě, že by se jich ujalo nějaké společenství nebo se pro ně nějaké společenství vytvořilo.

Co by mělo být náplní takového společenství?

Od normálních praktických životních otázek, až po modlitbu, ale asi víc toho zbožného. Samozřejmě, aby tam byla vstřícnost jedněch k problémům druhých.

Jak funguje romská rodina a komunita?

To je složitá otázka. Nejnápadnější je, že romská rodina není nukleární (rodiče a děti) jako naše, ale je to rodina mnohem širší, spíše rod, jsou to nejméně tři generace - a to v linii sestupné i boční. Čili pokud se sejde jejich "rodina", je to čtyřicet, šedesát lidí. Olašských Romů by bylo až stopadesát. Toto je pro ně rodina. Dokonce někdy ti mladší nerozlišují mezi bratrem a bratrancem, sestrou a sestřenicí a třeba dívenka, která je jedináček, pro-

hlašuje, že má sedm bratrů a šest sester. Tak to je jeden znak.

Druhý znak je, že Romové mají velkou potřebu se shromažďovat, stále je vidíme pospolu, navštěvují se s celými rodinami, je jim dobře, potřebují to.

Největší rozdíl ve funkci rodiny je v tom, jak vychovávají děti, není to výchova v našem smyslu. Uvedu jeden příklad - v jedné rodině měli novou televizi a video. S poměrně složitým dálkovým ovladačem si hrál asi dvanáctiletý chlapec. V místnosti byl ještě jeho mladší bratr - asi desetiměsíční. Ten začal plakat a dožadovat se ovladače. Matka po krátké chvíli přišla a přísně řekla: "Tak mu to přece dej, když to chce." Takhle to funguje obecně, jakmile dítě něco chce, dostane to. Tento styl "výchovy" bychom spíš nazvali rozmazlováním. Psychiatři říkají, že tento způsob má některé pozitivní výsledky, děti nejsou tolik stresované - tohle nesmíš, to musíš, toto sněz, to nejez, domů se vrátí, kdy se jim zachce - i když to neplatí obecně, v některých rodinách se nad tím přísně bdí. Navíc zde neexistuje kontrola nad plněním školních povinností, vzdělání pro ně není hodnotou. Strýc Badži jezdí Mercedesem a taky neumí číst a psát.

(pokračování příště)

"Hospodine, Bože můj, v tebe doufám, nedej, abych byl zahanben."

(Ž 24, 2)

Je přirozenou vlastností každého člověka, že chce být šťastný, spokojený a tělesně i duševně zdravý. Když je člověk v takovém stavu, tak je schopen plnit svoje poslání na místě, kde žije. Situace se však změní, když člověk onemocní. Dokud je schopen dělat všechno, co dosud konal, je schopen se vyrovnat s potížemi. Čím víc však přibývá bolestí a zmenšují se schopnosti vyrovnávat se s tímto stavem, tím je všechno těžší. S tímto stavem se snadněji vyrovná ten, kdo byl zvyklý se učit ovládat a přemáhat v době, kdy se mu vedlo dobře, anebo ten, kdo si vždycky uměl najít správný přístup ke všem těžkostem a překonával je. Velmi těžko se s nemocí, která je těžká anebo dlouhá, vyrovnává mladý člověk, který měl velké plány a byl přesvědčen o své nenahraditelnosti.

Snadněji se také člověk vyrovnává v prostředí, na které je zvyklý a kde je spokojený. Obtížnější je, když musí jít do nemocnice, kde má málo soukromí, kde se musí podřídít pravidlům, která jsou mu cizí, a kde se musí podrobit úkonům, které jsou mu nepříjemné anebo i bolestivé. Velmi obtížné je vyrovnat se s nečinností a omezením pohybu. I po psychické stránce je člověk vystaven napětí, protože si uvědomuje, že je nahraditelný, protože všechno běží dál i bez jeho přítomnosti.

Všechny tyto vnější i vnitřní okolnosti vybízejí člověka, aby se zamyslel nad sebou, nad smyslem svého života, nad tím, jak má nejlépe prožít přítomné chvíle, aby mu neškodily, ale spíš prospěly.

Každá nemoc, kterou člověk prožije, má vliv, a ten je tím hlubší a trvalejší, čím je nemoc delší a těžší a čím víc při ní člověk přemýšlí o sobě a smyslu bolesti a života. Když se člověk snaží pochopit smysl všeho, co prožívá, vždycky se najde někdo, kdo mu ukáže cestu k Bohu. Uvědomí si jeho vlastnosti, jeho vztah k lidem a současně i smysl všeho, co prožívá. Když je člověk věřící a podle víry žije, snadněji se se vším vyrovnává, a i když mu zůstanou pro budoucnost nějaká omezení, naučí se s nimi žít tak, aby nezatěžoval lidi ve svém okolí. Věřící člověk stále spoléhá na Boha a na jeho pomoc a má jistotu, že ho Bůh nikdy neopustí.

Není třeba mít strach z budoucnosti a z toho, co nás čeká, protože spoléháme na to, že Bůh svojí prozřetelností řídí celý náš život, a i když se dostaneme do svízelné situace, dá nám všechno, co budeme v té chvíli potřebovat.

Otec Josef Šik

Farní Charita Informuje

Sestry a bratři,

děkujeme všem dobrodincům, kteří svými známkami pomohli rozběhnout v našem kostele akci "ZNÁMKY PRO MISIE". Na některých obálkách jsme naši adresu dárce, většina obálek však byla anonymních, a tak chceme touto cestou vyjádřit poděkování vám všem, kdo jste se do akce zapojili, a také naději, že v ní budeme moci i nadále pokračovat. Připomínáme, že krabice na známky je umístěna v kapli u sakristie.

Jak jsme vám minule slíbili, otiskujeme dnes dokončení adresáře a informací o aktivitách Oblastní charity Brno:

4. Ošetrovatelská a pečovatelská služba

Poskytuje komplexní péči o nemocného a jeho domácnost, nejlépe ve spolupráci s jeho rodinnými příslušníky.

Odbornou ošetrovatelskou službu pacientům umístěným do domácí péče poskytují diplomované zdravotní sestry.

Pečovatelky, školené v odborných kurzech, zajišťují péči o domácnost klientů, kteří se ze zdravotních důvodů nejsou schopni o sebe postarat.

Naše pracovnice se neomezují jen na profesionální výkony, ale navazují se svými klienty přátelské vztahy, které jsou zvláště pro staré a opuštěné lidi nedocenitelné.

Poplatky klientů spolu s dotací Magistrátu MB a s příspěvkem Ministerstva práce a soc. věci nepokrývají náklady spojené s touto službou.

(Karlova 61, 614 00 Brno, tel.: 05-45230178, variabilní symbol 102)

Andulka umývá nádobí a mračí se. Co to jen tu mamku napadlo? Prý by mohla v postní době každý den umývat nádobí - jako sebezápor. Sebezápor to tedy je, opravdu! Devítileté Andulce se umývání nádobí zdá právě tak nezábavné jako školní výuka. A to si pak ještě bude muset hrát s malou Luckou. Už se vidí, jak jí celé odpoledne dělá koníčka, vozí ji a nechává se krmit vším možným! A děcka ze třídy jdou dnes odpoledne do rokle - postavit si pravou indiánskou vesnici. "Ach jo," vzdychne Andulka a trochu nešetrně odloží talíř.

Cvak - to cvakl zámek u dveří. To bude maminka s Luckou. Andulka otře ruce a spěchá do předsíně. Třeba mamku uprosí. Ale v předsíni je jen taťka a tváří se vážně. "Maminku odvezli do nemocnice. Musí na operaci. Lucinku si vezme babička do Žďáru a my..." taťkovy smutné oči proteplí úsměv, "my tu budem spolu hospodařit, ty moje školačko!"

Andulka stojí jako zkamenělá, jen do očí se jí derou slzy. Tak proto byla mamka v poslední době tak unavená, proto ona musela umývat nádobí a hlídat Lucinku! Slzičky se rozutekly do světa a Andulka se utíká schovat do taťkovy náruče.

"Neplač, cácorčko, všechno bude zas dobré. Pojd', pomodlíme se za maminku." Ach, u taťky je teplo a bezpečí a společná modlitba dodává sílu.

"Jen nevím, jak to tu sama zvládneš," pokyvuje pak taťka hlavou, ale rozhodný hlásek ho přerušil: "Neboj se, všechno se bude jen lesknout a k večeři budeš mít každý den zavináče," - to je taťkovo oblíbené jídlo. "Hm, ryby podporují inteligenci. Mám pocit, že by ti taky nějaká neuškodila," směje se taťka, popadne Andulku a vyhodí ji do vzduchu, tak jako když bývala malinká.

O čtrnáct dní později Andulka zase umývá nádobí. Usmívá se. Dnes přijde maminka z nemocnice. Všude je pěkně uklizeno a na stole voní bábovka, kterou Andulka sama upekla.

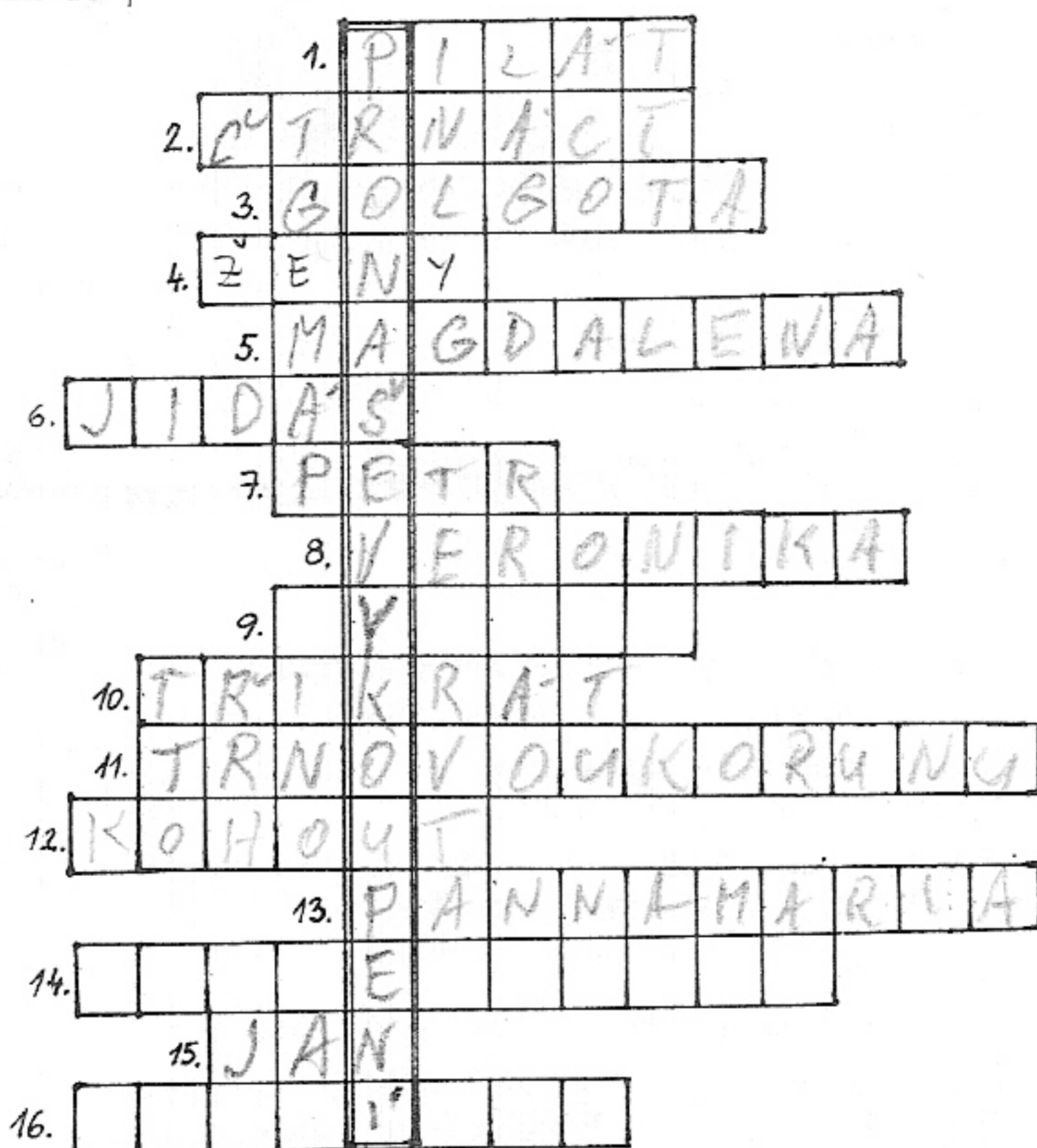
Cvak - to cvakl zámek u dveří. V okamžení visí Andulka mamce kolem krku a pusinkuje ji.

"Ty moje šikovná holčičko," maminka jí každou pusinku poctivě vrátí, "taťka tě moc chválil,

mám z tebe velkou radost," šeptá ten nejmilejší hlas na světě.

"Mami, pro tebe bych udělala všechno, ale jako sebezápor..." Andulka nakrčí nos a zakouří očima, až se maminka rozesměje. "Jistě, každá práce nám jde líp, když ji děláme někomu pro radost. Ale takový sebezápor nás učí přemáhat lenost a pohodlnost, učí nás ovládnání a obětavosti. A to se nám může vždycky hodit, nemyslíš?"

"Myslím, myslím, myslím," zpívá Andulka a zve maminku ke stolu, aby ochutnala aspoň kousek bábovky, dřív, než přijede babička a ten divous Lucka.

1. nespravedlivě odsoudil Pána Ježíše
2. počet zastavení křížové cesty
3. hora, na níž Pán Ježíš zemřel
4. Pán Ježíš napomínal plačící "...."
5. Ježíše provázela i Máří
6. zradil Pána Ježíše
7. třikrát zapřel Pána Ježíše
8. podala Ježíšovi roušku
9. pomohl nést kříž (Šimon z)
10. kolikrát si připomínáme, že Ježíš upadl
- (pokračování na další straně)
11. Ježíši dali na hlavu

12. zvíře, o kterém je zmínka při Ježíšově utrpení
13. stále věřila, že Ježíš Kristus je Boží Syn
14. co řekl Pilát při pohledu na zbičovaného Ježíše
15. apoštol, který stál pod křížem
16. po třech dnech byl Ježíš ..

✓ Příprava dětí naší farnosti na přijetí první svátosti smíření a svatého přijímání bude probíhat vždy ve středu v 16.00 hod. v kapli kostela.

✓ Během postní doby prožívají naši katechumeni bližší duchovní přípravu k přijetí svátosti křtu, biřmování a eucharistie. Při bohoslužbách v pondělí večer se bude naše farnost za ně modlit a vyprošovat jim svobodnou a pevnou odpověď na Boží pozvání.

✓ Sbirku o neděli 9. 3. věnujeme na potřeby naší diecézní Charity, o jejíž činnosti jste informováni také z rubriky našeho časopisu.

✓ V pondělí 10. 3. se bude v 19 hodin konat v kostele meditační pásmo nazvané "Velikonoční cesta". Jde o umělecké zpracování křížové cesty v Praze - Lhotce Karlem Stádníkem (diapozitivy) a Zdeňkem Pololáníkem (hudba).

✓ V letošní postní době mohou nemocní a starší členové naší farnosti přijmout svátost nemocných společně v pátek 14. 3. při večerní mši svaté v 17.30 hod.

Prosíme rodiny, aby umožnily přijetí této svátosti i potřebným ze svého okolí.

✓ "Radost ze smíření", tak je nazvána společná příprava na velikonoční svátost smíření, připravená komunitou Emmanuel na pátek před Květnou nedělí, tedy 21. 3. v 18.30 hod. v kostele. Každý, kdo se chce touto formou duchovně připravit, je srdečně zván.

✓ Dne 22. 3., tedy v sobotu před Květnou nedělí, v době od 9.00 do 16.30 hod. pořádá brněnský biskup ve své katedrále každoroční diecézní setkání mládeže, která je tímto srdečně zvána.

✓ Stále je možno sbírat vystřižené poštovní známky (nejlépe i s razítkem) a vhadzovat do označené krabice v kapli u sakristie. Jde o příspěvek na misie. Za ochotu předem děkuji.

✓ V rámci svatovojtěšského milénia bylo v naší farnosti započato i s nácvikem některých nových písní ke cti tohoto světce. Lze je najít na letáčcích rozdaných po lavicích. Vzhledem k tomu, že většina z vás zpívá dobře a ráda, bude se s nácvikem pokračovat zejména před nedělními bohoslužbami v 9.00 a v 11.00 hod. a zpívat se budou také při některých bohoslužbách ve všední dny.

✓ Všem, kteří jakkoli pomáháte a přispíváte k probíhající opravě fary, chci vyslovit upřímné poděkování. Oprava je nezbytná a bylo s ní započato opravdu v nejvyšší čas. Na tento účel věnujeme vždy sbírku o první neděli v měsíci.

✓ Na všechny dobrodince našeho kostela a farnosti je pamatováno zejména každou neděli při bohoslužbě za farnost. Z toho důvodu bude od nejbližší neděle v ohláškách tato mše svatá pravidelně oznamována, poněvadž bývá sloužena střídavě na všech nedělních bohoslužbách.

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně.

Vydává: Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,
☒ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15

Redakce: P. Mgr. Jiří Kaňa, farář
Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kad'ourek,
Dominik Heger

Grafika a DTP: Zdeněk Buršík
Tisk: Petrinum, ☒ Veveří 15, 602 00 Brno

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.

Judita Judová
Mora Niskačková
Petrka Kavčová
Veronika Šimanková
Martina Haldová
Rencik Kurečková
Tara Dobrovolná
Krištin Frivaldská

0609/111 301-